

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010177
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9012010177.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Bratislavská 1/a, zastúpeného advokátskou kanceláriou Dedák & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 45, za ktorú koná advokát JUDr. Pavol Blahušiak, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 8, P. O. Box 155, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. RP/057/2012 zo dňa 25. septembra 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/057/2012 zo dňa 25. septembra 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € (päťsto eur) na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v C. N., č. účtu XXXXXXXXXX/XXXX, v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) rozhodla, že navrhovateľka ako vysielateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) tým, že dňa 8. mája 2012 o cca 11,30 hod. odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý mohol ohroziť morálny vývin maloletých, za čo jej Rada podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila pokutu 3500 €.

Proti rozhodnutiu podala navrhovateľka opravný prostriedok a žiadala, aby najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady č. RP/057/2012 zo dňa 25. septembra 2012 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V prípade úspechu žiadala priznať náhradu trov konania.

Namietala, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, nakoľko výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutkový podstata správneho deliktu. V tejto súvislosti poukázala na rozsudky najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené rozhodnutia Rady pre nepresný popis skutku vo výroku. Z výroku napadnutého rozhodnutia nevyplýva akým konaním a výrokmi mohol program ohroziť morálny vývin maloletých.

Navrhovateľka ďalej namietala nezákonný procesný postup a nezákonne získaný dôkazný prostriedok. Začiatu správneho konania predchádzal list správneho orgánu zo dňa 16. mája 2012, ktorým žiadal predložiť záznam z vysielania programu Farma zo dňa 8. marca 2012. pod hrozbou uloženia sankcie poskytla Rade dôkaz, ktorý bol použitý v jej neprospech. Prezumpcia neviný zahŕňa nevypovedať vo svoj neprospech, preto navrhovateľka nemala byť nútená predkladať dôkazy v jej neprospech.

Rada vo svojom vyjadrení navrhla napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z. potvrdiť. Výroková časť v rozhodnutí je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený:

- čas spáchania správneho deliktu - 8. mája 2012 o cca 11,30 hod.,
- spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu, ktorý mohol ohroziť morálny vývin maloletých,
- správny delikt - zaradenie predmetného programu v čase medzi 6,00 hod. a 22,00 hod.

V prípade vyžiadania si záznamu z vysielania zo strany navrhovateľky, jedná sa o splnenie si povinnosti stanovenej priamo zákonom č. 308/2000 Z. z. Z tohto dôvodu nie je potrebné, aby pri vyžiadaní záznamov odporkyňa uvádzala dôvod, pre ktorý záznam z vysielania žiada predložiť. Nejedná sa o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. Odporkyňa pri odôvodnení výšky pokuty sa vysporiadala so všetkými kritériami, ktoré na určenie výšky pokuty stanovuje § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada dospela k záveru, že každé z vydaní programu Farma bolo samostatným celkom. Preto jeho obsah posudzovala osobitne a konanie navrhovateľky vyhodnotila v každom prípade ako samotný celok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p. a § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne v rozsahu dôvodov opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. a vec prejednal na ústnom pojednávaní dňa 20. augusta 2014 a dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné potvrdiť podľa § 250q ods. 2 O.s.p. a to z nasledovaných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použijú sa primerane ustanovenia druhej hlavy piatej časti O.s.p. s výnimkou § 250a O.s.p.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

?Citované ust. § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky, tzv. „plnej jurisdikcie“ ako

atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

? Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť v súvislosti s preskúmanou vecou predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

?Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ust. § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Porovnaním opravného prostriedku a obsah administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľka nepoprela, že dňa 8. mája 2012 o cca 11,30 hod. odvysielala program Farma.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým bola navrhovateľke uložená podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. pokuta 3500 € za porušenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

?Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť: či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

?Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu .v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

? V oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. ?Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencii po dohode s vysielateľom.

V zmysle judikatúry najvyššieho súdu je Rada oprávnená záznam z vysielania vyžiadať od vysielateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky hodnotí postup Rady ako správny (napr. rozhodnutia sp. zn. 8S/14/2013-40, 8SŽ/19/2012-43, 3SŽ/28/2012, 3SŽ/7/2013, 5SŽ/22/2012, 4SŽ/25/2012, 2SŽ/25/2012-39, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011, 8SŽ/15/2011, 8SŽ/29/2011 a 2SŽ/11/2012). V týchto rozhodnutiach bol odmietnutý argument o nezákonne získanom dôkaze a porušení prezumpcie nevinu. Najvyšší súd vo viacerých rozsudkoch uviedol, že zákonom stanovená povinnosť vysielateľa nezasahuje do jeho práva

neobviňovať seba samého. K rovnakému záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenia sp. zn. III ÚS. 564/2012-11 a IV ÚS 620/2012-9).

Zákon č. 308/2000 Z. z. spája s nesplnením povinnosti doručiť záznam vysielania, na vyžiadanie Rady postih za správny delikt.

Totíž oprávnenie odporkyne v prípade potreby žiadať o poskytnutie záznamov vysielania vysielateľa je spôsobom realizácie dohľadu, resp. získavania podkladov pre plnenie úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy.

Najvyšší súd v opravnom prostriedku uplatnené námietky navrhovateľky ohľadne povinnosti predložiť záznam z vysielania považuje za právne bezvýznamné.

Najvyšší súd zastáva názor, že v napadnutom rozhodnutí je vo výroku dostatočne presný a nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Určitosť skutku, spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti podľa zákona č. 308/2000 Z. z. Sankčný postih podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. sa netýka jednotlivých vecí, ale skutočnosti, že takýto typ programu ako celok sa nesmie vysielat' v čase od 6,00 hod. do 22,00 hod. (pozri rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/23/2012 a 5SŽ/28/2012).

Zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 20 ods. 3 zakotvuje, že programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6,00 hod. do 22,00 hod.

Porušenie ustanovení zákona o ochrane maloletých predmetným programom je dané obsahom a spôsobom spracovania s prihliadnutím na kontext celého programu. Preto sa najvyšší súd nestotožnil s názorom navrhovateľky, že odporkyňa mala vo výroku rozhodnutia uviesť slová a vety prípadne závery, ktoré mohli ohroziť morálny vývoj maloletých.

Najvyšší súd považuje za vecne správne uvedenie jednotlivých nežiaducich slov, výrokov a formulácií v odôvodnení rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 8-13 uvádza, ktoré vyjadrenia a scény svojím obsahom, spôsobom a formou spracovania zakladajú rozpor s ustanovením § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

Z obsahu spisu senát nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Navrhovateľka neoznačila „živé“ konania pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Navrhovateľka neoznačila „živé“ konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa uložila navrhovateľke sankciu za odvysielanie programu Farma v rámci zákonom zverenej správnej úvahy a pri odôvodnení jej výšky sa vysporiadala so všetkými kritériami, ktoré na určenie výšky pokuty stanovuje § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Okrem zákonom stanovených kritérií vzala odporkyňa pri odôvodňovaní výšky uloženej sankcie do úvahy aj predchádzajúce rozhodnutia, ktorými bola navrhovateľka sankcionovaná za opakované porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

Zákonom stanovené rozpätie pre uloženie sankcie za porušenie § 20 ods. 3 je širšie (od 3319 € do 165 969 €) ako zákonom stanovené rozpätie pre uloženie sankcie za porušenie § 20 ods. 4 (od 663 € do 66 348 €), čomu zodpovedá aj výška uloženej sankcie v napadnutom rozhodnutí.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne definovaným v ustanovení § 4 zákona č. 308/2000 Z. z., je bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie ako vecne správne

podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech. Odporkyňa podľa cit. ustanovenia nemá nárok na náhradu trov konania.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. h/ a položky písm. g/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť súdny poplatok 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v C. N. č. XXXXXXXXXX/XXXX.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.